

BULETIN INFORMATIV

pentru

LEGIONARI

Bergham — Bavaria

Ianuarie
Februarie 1980

Anul II, Nr. 8

Iubiți Camarazi,

Ori de câte ori am fost în fața unei jertfe legionare mi-am spus: Ce îngrozitor ar fi ca pe sfânta jertfă supremă a camarazilor să se instituiască o castă biruitoare căreia să i se deschidă porțile către viața afacerilor, a loviturilor fantastice, a îmbuibărilor, a exploataării altora.

Deci: au murit unii pentru ca să slujească poftelor de îmbogățire, de viață comodă și de desfrânare ale altora.

Iată, acum, ne-a adus Dumnezeu aici, în fața celei mai mari jertfe pe care putea s'o dea Mișcarea Legionară.

Să punem inima, fruntea și trupul lui M o ț a și a Camaradului său M a r i n, temelie Națiunii Române. Fundament peste veacuri pentru viitoarele măririi românești.

Să punem deci pe M o ț a și M a r i n bază viitoareii elite românești, care, ea, va fi chemată să facă din Neamul acesta ceea ce avea să fie întrezărește mintea noastră.

Voi, care reprezentați primele începuturi ale acestei elite, să vă legați prin jurământ, că vă veți comporta în așa fel, încât să fiți cu a d e v ă r a t î n c e p u t u l s ă n ă t o s, de mare viitor al elitei române, că veți apăra întreaga Mișcare Legionară, ca ea să nu alunece pe căi de afaceri, de lux, de trai bun, de imoralitate, de satisfacere a ambițiilor personale sau poftelor de mărire omenească.

Veți jura că ați înțeles, că deci nu mai există nici un dubiu în conștiința Dvoastră, că I o n M o ț a și V a s i l e M a r i n n'au făcut uriașa lor jertfă, pentru ca noi câțiva de azi, sau de mâine, să ne îmbuibăm de bunătăți și să benchetuiim pe mormântul lor. Ei n'au murit ca să biruim prin jertfa lor o castă de exploatare, pentru a ne așeza noi în palatele acestei caste; continuând exploatarea țării și a muncii altora, continuând viața de afaceri, de lux, de destrăbălare.

În cazul acesta biata mulțime a Românilor prin biruința noastră, ar schimba numai firma exploatare, iar țara stoarsă și-ar încorda

istovitele puteri ca să suporte o nouă categorie de vampiri care să-i sugă sângele: adică noi.

O! Moța, tu n'ai murit pentru aceasta. Jertfa ta ai făcut-o pentru neam.

De aceea veți jura că ați înțeles, că a fi elită legionară, în limbajul nostru nu înseamnă numai a lupta și învinge, ci înseamnă: permanenta jertfire de sine în slujba Neamului, că ideea de elită este legată de ideea de jertfă, de sărăcie, de trăire aspră și severă a vieții, că unde încetează jertfa de sine acolo încetează elita legionară.

Vom jura deci, că vom lăsa prin legământ urmașilor să vină să jure la mormântul lui Moța și Marin pe următoarele condiții ale elitei pe care noi înșine jurăm:

1. Să trăim în sărăcie, ucigând în noi poftele de îmbogățire materială.
2. Să trăim o viață aspră și severă cu alungarea luxului și a îmbuibării.
3. Să înlăturăm orice încercare a exploatarei omului de către om.
4. Să jertfim permanent pentru țară.
5. Să apărăm mișcarea legionară, cu toată puterea noastră, împotriva a tot ce ar putea s'o ducă pe căi de compromisuri sau compromitere; sau împotriva a tot ce ar putea să-i scadă măcar, înalta linie morală.

M O Ţ A Ş I M A R I N

J U R A M !

Corneliu Zelea Codreanu

(Jurământul gradelor legionare la înmormântarea lui Moța și Marin)

Am ținut să reproducem acest jurământ spre a reaminti îndatoririle pe care le au acei camarazi care au supraviețuit cumplitelor prigoane îndurate de legionari atât înainte cât și după cotoropirea Țării de hoarde sovietice.

Răvaș de la Legionarii Români de pe frontul spaniol.

Dumnezeu a învrednicit pe șapte legionari ai Căpitanului să-și petreacă sărbătorile Crăciunului și să aștepte Anul Nou cu mâna pe pușcă, pe grenadă ori pe mitralieră, risipiți pe străzile Madridului ori în munții spanioli, în încheștarea luptei împotriva celor care, cu baioneta scot ochii Mântuitorului de pe sfintele icoane și batjocoresc pe Mama Domnului și sfântul Ei prunc.

I-a învrednicit, am spus, pentru că nu poate fi, pentru un om, o cinste mai mare, o chemare mai plină de rod sufletească, decât aceea de a fi apărător al lui Cristos, și, prin Cristos, al neamului tău creștin.

Anul care a trecut, 1936, a deschis această cumplită luptă de pe pământul spaniol.

Anul în care intrăm, 1937, cine știe ce alte încercări și mai mari va cere, poate, oamenilor și popoarelor.

Spre acest an nou, care răsare în zori de sânge, Românii trebuie să se îndrepte cu sufletul scuturat de moliciune și șovăială, pregătiți sufletește pentru vremuri mari, de răspântie. Să primească în inima lor duhul nou al bărbăției legionare, adunându-și toată curățenia sufletească pe care o mai au, făcându-o să rodească rodul scump, deși adesea dureros, al jertfei pentru Cruce și pentru Neam.

Să lăsăm cu toții la o parte vorbirea cea multă, și mai ales să lăsăm la o parte credința că ne-am împlinit datoriile prin asemenea lupte de vorbă goală, prin paradă și laudă stearpă, ori prin hotărâri care nu sunt urmate de aspra greutate a faptei, a jertfei, a poverii.

Să ne desbrăcăm de toate slăbiciunile, de temerile și lăcomiile noastre, să ne înălțăm la aceasta îmbrăcați în tot ce are sufletul nostru mai bun, mai viteaz, mai curat. Și astfel înarmați sufletește, să așteptăm poruncile ---- pentru a răzbi, gata de sângerare și de moarte, prin negurile de întuneric și de pierzare care învăluie tot mai mult neamul nostru.

Numai îndreptându-ne astfel spre căile pe care ni le deschide noul an, vom putea aștepta zile de soare și de biruință românească de la anul acesta nou care se apropie de noi plin de întunecare și de povară.

Căci Dumnezeu nu poartă cu carul biruinței decât pe viteji, pe cei care se știu pierde pentru a-și răscumpăra neamul și sufletul.

Ion I. Moța

- Spre anul 1937 -

"Libertatea" No.1, 3 Ianuarie 1937.

Prezența personală este necesară ...

Prezența personală și întâlnirile frecvente sunt cele mai fecunde pentru o mișcare politică.

Legionarul, prin prezența lui efectivă se simte ca mobilizat și antrenat misiunii sale.

Prin dialog cu camarazii săi în ședințele de cuib și în taberele

de muncă luau ființă vrerile unui viitor mai bun pentru Neam și se făurea Românul de mâine. Se pregătea astfel aceea primenire a vieții spirituale, izvor de faptă legionară și se refăcea cimentul solidarității românești, diluat de împrejurările vitrege îngrămădite peste destinul neamului nostru.

Era școala Căpitanului prin care treceau - frățiorul de cruce, frațele de cruce și legionarul.

În acest lung exil ne pândește pericolul destrămării ființei noastre interioare, a legionarului propriu zis. Pentru a preîntâmpina acest proces se cere :

Să ne păstrăm credința în Dumnezeu, să ne iubim Neamul și Țara și să fim loiali față de statul care ne-a dat adăpost.

Să avem mereu ca exemplu de trăire legionară pe Căpitan, pe Moța, pe Marin și pe toți martirii noștri. Să recitim literatura legionară, pentru a cunoaște bine ce este Legiunea. Să ținem legătură cu Conducerea Mișcării. Ori unde ne-am afla, să fim în contact cu camarazii noștri și să ne ajutăm la necaz. Să nu uităm că suntem soldații unui crez și nu oamenii cuiva. Că legionarii s'au angajat în luptă cu răul din Țară; ei au datoriat să se războiască și cu răul din sufletul lor; să devină mai buni. Să cultivăm dragostea în rândurile noastre și în mediul în care trăim. Să nu uităm că credința fără faptă prea puțin valorează. Că legionarul trebuie să fie om de inițiativă, pe care (de are aprobarea Conducerii) s'o ducă la bun sfârșit. "Inițiativa este cea mai frumoasă floare" a inimii legionare. Să înfrângem în noi interesul personal în lupta noastră.

De vom respecta aceste câteva directive vom fi feriți de a ne pierde ca legionari.

Legionărima aparține unei lumi care n'a fost înțeleasă de elementele înstrăinate ale păturii conducătoare a Statului român și au prigonit-o crunt.

Cu instaurarea comunismului în țara noastră, impus de Soviete, întreg Poporul român a intrat pe drumul pătimirii. Românul este umilit, torturat și silit să-și ia lumea în cap. Primim știri că în țară este din ce în ce mai greu, iar omul lui Dumnezeu este transformat în neom, sclav al normei unui regim străin de aspirațiile românești.

Cele câteva sute de Români pensionari, care obțin pașapoarte pentru străinătate și vin în vest fără nici un ban în buzunar, constituie o perdea prin care se poate vedea clar mizeria și perfidia reseristă.

Ne revine nouă, celor din exil, sarcina de a face cunoscut lumii libere răul și amarul celor din Țară. Presa noastră românească se ocupă pe larg de aceasta problemă.

Trebuie să ne stea la inimă, de asemenea, greutățile și necazurile noilor refugiați români. Să le fim de ajutor!

De ani de zile, fruntașii bisericii noastre ortodoxe din pribegie au fost și sunt ținta atacurilor sbirilor din țară, coalizați cu cei ce ne urăsc neamul. Ei slujesc și apără cu multă abnegație și cinste credința strămoșească și numele de român. Pentru această stradanie a lor, ei se bucură de respectul și dragostea Românilor din diasporă.

Instituțiile românești înființate în refugiu și publicistica noastră dovedesc o acțiune vândească ancorată în tradiția străbună.

La toate aceste realizări și manifestări românești, legionarii și-au dat contribuția lor, alături de ceilalți Români. Pentru a face față, cu mai mult succes atâtor cerințe și luptei pentru întronarea libertății și dreptății în Țara noastră este absolut necesară prezența activă a fiecăruia dintre noi.

N. Șeitan

Actualitatea credinței legionare.

La baza oricărei formațiuni umane, fie aceasta un partid, o mișcare politică, socială, culturală sau religioasă, fie ea o organizație caritativă, educativă, financiară sau de altă natură stă drept origine și factor motor o anumită credință. Credința prin caracterul ei irațional și abisal are darul de a insufla viață acestor formațiuni, iar prin factorul ei emotiv să înflăcăreze sufletele. Prin orizontul ei vast deschis în zona viitorului, are darul de a aprinde speranța și de a înaripa și direcționa forțele și activitatea spre țelul, mai mult sau mai puțin clar, definit de ea, aflat undeva la capătul drumului, în viitor.

Credința și țelul stabilit de ea determină apoi și edificiul de idei prin care credința se face cunoscută, prin care caută să cucerească sufletele oamenilor și prin care încearcă să neutralizeze celelalte credințe cu care intră în conflict. Sâmburele acesta de credință nu se naște din nimic, ci reprezintă răspunsul ființial dat de o anumită structură spirituală unor imperative și necesități ale omului și ale epocii în care acesta trăiește. Rațiunea preia acest răspuns, îl prelucerează și dă astfel expresie verbală clară și logică credinței și determinanților ei. Desigur ponderea teoretică și rolul ei diferă de la formațiune la formațiune; e cea mai mare în organismele culturale și e cea mai mică în organismele eminentemente practice.

Organismele politice se folosesc din plin de rațiune. Cu atât mai mult cu cât sâmburele lor de credință este mai minor și mai necorespunzător imperativelor generale umane. Și aceasta tocmai pentru a echilibra acest minus al credinței, sau mai bine zis al calității credinței. Cel mai elocvent exemplu în acest sens ni-l dă comunismul cu tonele lui de maculatură teoretică care încearcă să sprijine o credință îngustă, altoită pe ură, și care neglijează marile imperative ale omului și epocii.

Rolul primordial al credinței și al componentilor existențiali în toate activitățile umane a fost redescoperit nu chiar de mult timp, de data aceasta de pe o bază filozofică, de către teologul și filozoful danez Sören Kierkegaard (1813-55) și de filozoful german Fr. Nietzsche (1844-1900), și studiat cu de-amănuntul de filozofia existențialistă modernă. Filozoful existențialist german Karl Jaspers (1883-1969) consideră până și filozofia un fel de credință, pe care el o numește "credință filozofică". El afirmă de altfel că "sâmburele Weltanschauung-ului este credință" (K. Jaspers, Philosophie I, 1956, p. 246).

Prioritatea credinței și a fenomenelor de frică, teamă, speranță, dorință etc. face ca rațiunea să joace un rol destul de efemer, iar societatea de azi, în care credința creștină și-a pierdut rolul ei polarizant, duce la apariția unei puzderii de forme de credință concretizate în multiple ideologii politice, sociale, în diverse curente religioase etc. care se războiesc între ele. Numai astfel se explică și existența atâtor conflicte în lumea de azi și șansele minime de a le rezolva.

În această situație, singura soluție de ieșire din conflict și din nenorocirile legate de el este revenirea la o credință plenară, ancorată în necesitățile fundamentale umane și deschisă spre transcendent, care credință poate singură aduce liniștea și pacea. O atare credință o oferă formula creștină. Tezele fundamentale creștine trebuie, în consecință, aplicate în toate domeniile vieții moderne și în special în domeniul politic, social, cultural și educativ. Iar aceste teze fundamentale sunt: 1. deschiderea spre transcendent, spre Dumnezeu, deci spre valoare, 2. dragostea, 3. interesul primordial spre tu și nu spre eu, ca atare spre comunitate, aceasta fiind familia, națiunea și omenirea, 4. viața, deci accentuarea vieții, a optimismului, 5. activita-

tea, 6. dăruirea și 7. jertfa.

De la primile ei începuturi, Mișcarea Legionară a considerat credința ca izvorul și forța ei motoare. Credința a fost aceea care a însoțit elanul spre o renaștere națională și spirituală, ținte pe care Mișcarea și le-a pus de la început pe steagul ei de luptă.

Cu 60 de ani în urmă, Căpitanul, cu intuiția deosebită care l-a caracterizat, depășind prin orizontul său larg pe toți cei care au încercat ulterior soluționarea problemelor epocii, reunește într-o sinteză unitară problemele capitale ale timpului nostru și anume: credința, politica, socialul, cultura și educația. Iar liantul l-a constituit tocmai ideile creștine fundamentale amintite mai sus.

Prin această îmbinare genială, Căpitanul sesizează, la fel ca filosofia modernă - cu câțiva ani înaintea ei însă (prima lucrare fundamentală a existențialismului, volumul "Sein und Zeit" al lui Heidegger apare în 1927) - esența irațională a structurii omului și vine cu soluția ancorării problematicei lumii moderne în același fond irațional, în credință și anume, în credința creștină.

Această conștiință a structurii existențiale umane a fost izvorul din care Corneliu Zelea Codreanu și-a sorbit noua sa credință și care a determinat întreaga sa concepție. Referindu-se astfel la rolul rațiunii el spune: "Pe aceea pe care o ridicase lumea în contra lui Dumnezeu, noi fără a o arunca și disprețui, vom pune-o acolo unde e locul ei, în slujba lui Dumnezeu și a rosturilor vieții" (Pentru Legionari, 1979, p.299).

După cum apare și din acest citat, cele două obiective primare ale omului sunt, după Căpitanul, la fel ca și în creștinism: Dumnezeu și viața, mai precis spus, viața omului, deci omul. Dumnezeu a fost și a rămas tot timpul primul din cele două obiective și puncte fundamentale de referire ale Mișcării Legionare. Căpitanul consideră astfel prima, din cele patru linii care au brăzdat de la început viața legionară, credința în Dumnezeu. La pag. 302 din cartea "Pentru Legionari", el afirmă referindu-se la primile începuturi: "Toți credeam în Dumnezeu. Nu era niciun ateu printre noi. Cu cât eram mai încercuiți și mai singuri, cu atât preocupările noastre se ridicau mai mult spre Dumnezeu ...".

Căpitanul vede esența și misiunea omului prin raportarea la Dumnezeu, precum face și creștinismul. Deosebirea constă numai în motivația obiectivului, în creștinism restabilirea stării primordiale paradisiace deci transcenderea stării naturale, în legionarism se rămâne în natural însă se are în vedere transformarea mediului național, a țării deci, în ceva cu totul deosebit, "ca soarele sfânt de pe cer", cum spune cântecul legionar, și a omului într'un om nou. "În acest om nou", zice Cărticica Șefului de Cuib, "vor trebui să învieze toate virtuțile sufletului omenească. Toate calitățile rasei noastre. În acest om nou vor trebui ucise toate defectele și toate pornirile rele spre rău" (punctul 68).

Omul este punctul de plecare și țelul spre care se îndreaptă de la început Mișcarea. Omul în complexitatea lui, omul care nu este om dacă nu are perspectiva transcendentului, după cum ar spune Jaspers, și omul care nu poate ajunge la om decât prin Dumnezeu, cum spune creștinismul. De aceea, sub titlul "Programul nostru", zice Căpitanul: "piatra unghiulară de la care pornește Legiunea este omul; nu reforma programelor politice" (Pentru Legionari, p. 307).

Mișcarea sorbindu-și viața din creștinism săvârșește deja de la începutul anilor douăzeci ceea ce azi pretind doar cele mai luminate minți politice și anume moralizarea teoriei și practicei politice.

Dacă credința legionară este o credință, aceasta nu înseamnă însă că ar fi o credință religioasă. Deși legionarul crede în Dumnezeu și deși toată activitatea lui trebuie să poarte pecetea acestei credințe - după cum spune și porunca a 6-a din cele 9 porunci legionare și anume :

"Legionarul începe orice muncă cu gândul la Dumnezeu și- i mulțumește la ajungerea scopului urmărit" (C.Ș.d.C., punct. 81) - credința legionară nu este o credință religioasă, ci una etică, bazată însă pe Dumnezeu și pe revelația lui în Isus Christos.

Credința legionară este un apostolat, o misiune pusă în slujba neamului, iar prin neam, pe deoparte omului, ca parte a neamului, pe de altă parte omenirii, ca totalitatea neamurilor. În acest sens zice astfel Căpitanul: "legionarul va fi trimis în lume: să trăiască, pentru a învăța să fie corect; să lupte, pentru a se învăța vitează și tare; să muncească, pentru a se învăța muncitor, iubitor de toți cei ce muncesc; să sufere, pentru a se oțeli; să se jertfească, pentru a se deprinde cu depășirea propriei lui persoane, slujindu-și neamul." (P.L., pag.308).

Credința legionară este o școală și o slujire a dragostei. Căpitanul ridică această virtute creștină peste toate valorile și virtuțile. El afirmă astfel: "Toate celelalte își au rădăcina în dragoste: și credința și munca și ordinea și disciplina" (P.L., pag.322). Iar ceva mai sus: "Dragostea este cheia păcii pe care Mântuitorul a aruncat-o tuturor neamurilor din lume. Până la sfârșit, ele se vor convinge, după ce vor fi rătăcit, cercetat și încercat totul, că în afară de dragostea pe care Dumnezeu a sădit-o în sufletele oamenilor, ca o sinteză a tuturor însușirilor omenesti și trimițându-ni-o prin însuși Mântuitorul Isus Hristos, care a pus-o deasupra tuturor virtuților, nu există nimic care să ne poată da liniște și pace". Iar după ce citează imnul pe care Sf. Ap. Pavel îl ridică dragostei la 1 Corinteni 13, 1-8 continuă: "De aici pornește mișcarea noastră. Nu știu cum să vă îndemn mai mult ca să cultivați dragostea și cei ce comandați și cei ce stați sub comandă".

Mai frumoase, mai adevărate și mai pline de îndemn cuvinte pentru și despre dragoste și despre rolul ei social și politic nu pot fi spuse. Aceste cuvinte reprezintă cartea de identitate a Mișcării Legionare, țelul și originea credinței ei.

Credința și dragostea legionară, așa cum au apărut ele nu numai în literatura de bază a Mișcării, ci mai ales concretizată în viața miilor de martiri legionari, căzuți ca nimeni alții din frații lor români pentru cauza românismului, creștinismului și libertății spiritului, reprezintă modelele puse la îndemâna epocii noastre pentru soluționarea crizei morale, spirituale și politice în care se sbate azi lumea cu atâta desperare.

Dr.A.A. Bidian

Legiunea și problema instituționalizării în Stat.

Căpitanul spune: "sunt pentru Monarhie"; "resping Republica"; "sunt împotriva Dictaturii".

Pornind de aici, ce-am putea noi spune în problema instituționalizării în Stat? Vorbim principial, nu istoric.

Nu există în societate decât trei principii: Unul, Câțiva și Toți. Adică principiul monarhic, aristocratic și democratic.

Reversul negativ al monarhiei este tirania; al aristocrației este oligarhia; iar al democrației este dictatura proletariatului.

Republica este o formă intermediară între aceste trei principii. Ele, fiind o structură, în realitate nu se pot despărți cu toate că le gândim separat.

Instituționalizate separat, avem dictatura. Fie a lui Unul, fie a

Câtorva, fie a Tuturor. Astfel luate singure, deci transformate în dictatură, monarhia, aristocrația și democrația devin respectiv, absolutism, oligarhie și comunism. Ce se întâmplă însă? Neputând fi despărțite principiile în realitate, ci numai abstractiv, ele se identifică și întotdeauna în dictatură se ajunge la tirania lui Unul.

Când cele trei principii sunt instituționalizate împreună respectând structura lor reală în concepția statului, ele sunt atunci într-o întrepătrundere firescă și e posibilă o neconținută întoarcere la sursă ce vine dintr-o armonie de fond și formă între sistem și om.

Putem spune că, astfel înlăturată dictatura prin instituționalizarea celor trei principii, se dă relief ființei, adică se deschid problemele care afectează omul nu numai în acel "cogito", adică concepția lui, ci în "sum", ființa cu întreg etosul ei, felul de a fi, caracterul.

Iată deci structura garantând conținutul; armonia garantând binele care este ființa cu liberul său arbitru rezolvându-se în antinomie cu providența în planul absolut al dragostei. Astfel caracterul care este întâi de toate un proces continuu al conștiinței, e o regăsire a libertății, o transfigurare. Făcând toate din conștiință, omul e liber. Iar disciplina în conștiință e libertate. În cazul acesta dispare conceptul de tiranie; tirania individuală și colectivă, când fiecare devine tiranul celuilalt prin suspiciune, delațiune și teroare.

Și aici altă distincție: tirania se referă la om. Dictatura la sistem. Sunt sisteme; dar poate fi un om bun, dictator.

Iar tirania se instaurează și în regimurile bune. Chiar biserica poate fi grav atinsă de acest sistem al omului "canalie". De aceea Legiunea îl stigmatizează pe "trădător", această racilă care a distrus întotdeauna, când a apărut, umanitatea și divinitatea.

Pentru Mântuitor momentul Iuda Iscarioteanul e cel mai dureros. Mai dureros decât răstignirea pe cruce.

Aceasta este, în sânul neamului românesc, problema "politicianismului", împotriva căruia s'a ridicat mai întâi Mihail Eminescu și după el Iuliu Maniu, Corneliu Zelea Codreanu și alții.

Legiunea este o permanentă întoarcere la sursă. O consimțire continuă. O structurarea a celor trei principii și o reînnoire neconținută a individului și a națiunii. O transparență a idealului uman și național.

O schimbare la față. Conceptul de "om nou", acesta este; și el se manifestă în toată realitatea vieții. Forma de conducere viitoare a Statului român va trebui să aibă la bază o înaltă conștiință națională ("o stare de ecumenicitate națională"). În cazul acesta neamul întreg își făurește "elita", pe deasupra căreia va sta monarhia constituțională - de o va vrea Poporul român.

Constituția Țării de mâine trebuie să prevadă toate posibilitățile pentru a evita transformarea monarhului, elitei și poporului întreg în Dictatură.

Ion Țolescu

In jurul unei scrisori.

Publicația B.I.R.E., no.705 din Nov.1979, la rugămintă exprimată, publică un extras dintr-o scrisoare a d-lui Duiliu Vinograschi. În ea autorul protestează împotriva unor afirmații scrise ale d-lui Penescu, prin care acesta ne informează de un acord de colaborare, după terminarea războiului, între partidele politice, național țărănesc, liberal, social-democrat și mișcarea legionară.

Domnul Vinograschi exclude posibilitatea că Titel Petrescu ar fi participat la un astfel de acord ..., și cu această ocazie, face câteva aprecieri veninoase la adresa mișcării legionare.

Revista "Vatra", indignată, comentează pe autor, punându-i întrebări și condamnând cele scrise, în no. 152 din Oct.-Dec. 1979.

Cu aceasta "capitolul" ar putea fi considerat încheiat.

Dacă iau totuși condeiul este fiindcă nu am deplină mulțumire - pentru că autorul rănește și m'a rănit: nu numai ca legionar (am totdeauna dificultăți când folosesc această noțiune, ca și pe acea de creștin, cunoscând adâncimile lor), dar și ca român.

R a s i s m (el denumeste mișc.leg. "grupare politică inspirată de rasism") practicat... înseamnă discriminare - pe bază de culoare sau pe aceea de calitate, noțiuni neluate în seamă în România.

În țara românească, nici o organizație politică n'a practicat rasismul: se poate vorbi însă, de naționalism. Motorul unirii naționale, practicat de toate partidele istorice ..., care s'au străduit, în măsura în care situația internațională a permis, să-l localizeze și în legile de pe cuprinsul românesc. Aplicarea lor, în direcția la care ne referim, a lăsat însă de dorit: după unii mai mult, după alții mai puțin. Pentru Corneliu Z. Codreanu, legile noastre erau bune; ceea ce ne lipsea, spunea el, erau oamenii care să le aplice în mod corect.

De aici problema "omului", fixată central în doctrina mișcării legionare. Cu acest român c o n ș t i e n t de structura și de menirea lui, națională, socială, economică, religioasă, voia el să asigure existența și identitatea poporului român.

El nu s'a gândit, ca fie-iertatul Titel Petrescu, să ferească neamul românesc cu un nou sistem economic și nici cu o altă filozofie a vieții în spațiul mioritic, ci să-l vadă forte ..., încât să nu fie înăbușit nici de dușmanii dinăuntru și nici de cei dinafară.

Mai spune autorul că mișcarea legionară ("grupare ... care") "a debitat cu un asasinat și a sfârșit într'o baie de sânge".

Cât a sfârșit, o constată autorul singur; de legionari se isbește pretutindeni aci în exil. Iar, niște alegeri libere în patria noastră, pe care legionarii întotdeauna le-au dorit - mă tem că rezultatul lor ar fi spre paguba democratului nostru Vinograschi.

Dar nu susținerea de mai sus a d-lui Vinograschi este supărătoare și ..., mai mult dureroasă, ci asociația pe care o face în legătură cu mișc. leg.: faptul că nu-i cuprinde aportul istoric pe care l-a adus neamului românesc. Oamenii politici interni, după unii, constelația politică internațională, ori ursita, imponderabilul, destinul, Dumnezeu, după alții, a hotărât ca neamul românesc să ajungă unde se găsește: sub teroarea comunistă, începută odată cu intrarea Rușilor în țară.

Poporul român s'a opus cu sufletul și cu trupul și aceasta a costat: moarte, lanțuri și închisori. Autorul le-a văzut cu ochii proprii și le-a trăit în acei, plus - minus 15 ani de pușcărie pe care i-a făcut. Onoare și respect din partea tuturor refugiaților este îndreptățit să aibă. Ceea ce se întâmplă acum la scară întinsă, își făcuse însă începutul cu câțiva zeci de ani în urmă, ca o pregătire, pare, a lui Dumnezeu, pentru încercarea cea mare. Rușii găseau elita, și o mare parte a poporului românesc pregătit să-i înfrunte. Netemători de închisori, de lanțuri și nici de moarte. Cu alte cuvinte, era un climat de rezistență, de jertfă, de d a r u i r e cu înlănțuire istorică; veriga "prezentului" era formată de o generație de tineri care trăiseră sau aveau proaspăt în minte eroismul de la Mărăști, Mărășești și Oituz.

În acest spirit au început lupta lor politică și n'au fost înfricoșați de toate piedecile puse în cale. Ba mai mult, în mod simbolic, în apărarea Bisericii și trasarea liniei de urmat a țării noastre au ajuns

câțiva dintre ei să lupte și să-și verse sângele pe câmpiile spaniole. În fața unui Rege, asasin din fire și prin mandat, Corneliu Z. Codreanu l-a înfruntat cu mintea și inima lui.

Cu ei și cu toți martirii legionari, în această horă a suferinței și a morții, s'au prins mii de Români. Nu toți, natural că nu toți care au suferit și murit au avut acelaș exemplu și reazem moral. Alții s'au adăpat din alte izvoare naționale sau umanitare.

Tuturor acestora suntem îndatorați să le purtăm respect și să ne rugăm pentru cei căzuți ca fiii aceleiași patrii.

A arunca însă cuvinte veninoase peste ceea ce a constituit izvor de tărie și forță sufletească pentru mii de luptători împotriva ocupantului și a regimului de teroare instalat de el, este urît, neomenos și nu onorează pe un democrat.

V. Popa

"Foamea și setea de dreptate"

Foamea și setea de dreptate sunt două cauze principale care au pus și pun în mișcare muncitorimea și lumea oropsiților de soartă, făcându-i să înfrunte gloanțele și moartea....

În secolul nostru, nemulțumirea lor a fost luată în antrepriză de comunism, iar cei care au tras și trag foloasele acestei ideologii sunt noii țari de la Moscova și vătafii lor din țările "fericite" de comunism. Marea masa a celor năpăstuiți și-a schimbat numai exploatatorii. "Raiul" promis de propăvăduitorii comuniști a rămas să-l guste pe lumea cealaltă ... O nouă și amarnică desamăgire în plus, la toate altele ...

În 1933, când la Grivița au fost împușcați - din ordinul Ministerului de Interne - muncitorii români - Căpitanul a glăsuț astfel în Parlamentul Țării românești: "E rău că nenorociții de muncitori au ieșit în stradă, dar e mai rău și de ei și de neamul nostru, dacă în fața nedreptăților strigătoare la cer, n'ar ieși, ci și-ar pleca capul resemnați în jug, lăsând țara pe mâna unor exploatatori ... țin să afirm că mie, ca și tuturor oamenilor de bun simț din această țară, nu ne este frică de comunism, sau bolșevism. Nouă ne este frică de altceva, de faptul că oamenii de la acele ateliere nu au ce mânca; le este foame. ...

Mie, în al doilea rând, mi-e frică și de altceva: de setea de dreptate. ...

Atunci d-voastră veți trebui să satisfaceți aceste două: foamea și setea de dreptate" (Pentru Legionari, 1979, pag. 434-436).

Această recomandatie a Căpitanului este bună și pentru mulți din Conducătorii de azi ai țărilor din lumea vestică ...

Necazul e, că multă nedreptate socială domnește încă în unele țări din lumea liberă și, unde-i nedreptate socială, foamea și mizeria omească e la ea acasă.

Nu e drept, ca o mică parte a cetățenilor unui stat să fie stăpână pe marea majoritate a bunurilor lui materiale, iar marea masa a celor fără de cuvânt să nu-și poată câștiga, sau să-și câștige tare greu pâinea pentru ei și familiile lor. Mai multă dreptate și echitate socială este absolut necesară în asemenea cazuri.

"Trebuie să luptăm pentru dreptatea muncitorilor. Au dreptul la pâine și la onoare" și "... dreptul de a se simți stăpâni peste țară deopotrivă cu toți ceilalți Români", spune Căpitanul (Pentru Legionari, 1979, pag. 24 și Circulări și Manifeste, pag. 185).

Fiind vorba de muncitorimea română, ține s'o facă astfel atentă: "Dreptatea ta în cadrul dreptății neamului. Nu se admite ca pentru dreptatea ta să sfarمی în bucăți dreptatea istorică a nației căreia aparții" (Pentru Leg., pag. 24).

Democrațiile vestice, de vor să pună stavilă comunismului la ele acasă și în lume - trebuie să aibă în vedere cauzele care i-au dat și îi dau naștere și să caute să satisfacă - mai cu seamă: "Foamea și setea de dreptate" a celor năpăstuiți.

Numai așa se va putea tăia, mai eficace, "apa de la moară" țărilor sovietici, care "macină" numai pentru interesele lor imperialiste, iar cei "înfomețați și însetați de dreptate" au de îndurat mai departe și mai câinește lipsuri și împilări în țările "eliberate" de ei.

Iar, pentru a-i putea vindeca de imperialism pe cei care conduc azi Rusia Sovietică, să nu se uite că Rusul a avut și are respect numai de unul care este mai tare decât el.

V. Apostolescu

Viața animalelor din junglă și
a omenirii de azi...

În unele filme cuturale este redat fidel modul de viață al animalelor din junglă. Vezi leoaice, sau alte dihănii, cum își aleg victima, fug după ea, o înhață și o ucid ca să-și astâmpere foamea lor - și a haitei lor.

Rare ori îți este dat să vezi un pic de rezistență, sau ajutor din partea semenilor victimei, sau a celorlalte patrupede, care fug speriate, cât le țin picioarele, ca să scape cu viață.

Spaima în sânul dobitoacelor din junglă nu durează mult timp. Leul și haita lui își devorează în liniște victima, iar hienele, șacalii și vulturii se uită cu jind așteptând să le vină rândul la înfulecat. Celălalte animale înfricoșate își aruncă doar privirea pentru câteva clipe la acest ospăț și-și continuă apoi păscutul, ca și când nu s'ar fi întâmplat nimic, fără a fi preocupate că într'o bună zi le va veni și lor rândul

Acelaș lucru se petrece și între popoarele acestui pământ sub ochii noștri ... Țări și neamuri sunt înghițite de Ruși fără să li se opună suficientă rezistență. Mai nou i-a venit rândul Afganistanului

Statele Unite ale Americii sunt hotărâte să nu se mai lase păcălite și de astă dată de Ruși. Pare-se însă, că această țară va fi lăsată iarăși să apere singură libertatea în lume...

De o fi așa, să nu ne mire că într'o bună zi Statele Unite își vor retrage trupele de pază din Europa, nemai fiind dispuse să verse sângele fiilor săi pentru popoare care au uitat să prețuiască libertatea.

O astfel de lecție nu le-ar strica afaceriștilor europeni și asiatici ... Și-au adunat avuții sub scutul bietului soldat american și vor să li se dea pace ca să-și înmulțească mai departe talanții...

De nu se vor trezi, vor avea aceeași soartă ca Afganistanul și ca celălalte țări înrobite de Ruși.

Pofta de înghițit pământ și popoare a conducătorilor neamului rusesc, e fără margini.

N. Frunză

Hodja despre Ceaușescu ...

În al doilea volum de amintiri al lui Hodja, intitulat "Considerații despre China", șeful Albaniei îl caracterizează astfel pe Ceaușescu, tovul său din România: "Dacă o fi existând un pic de antisovietism în Ceaușescu, atunci el se datorește faptului că șeful român e un aventurier de tipul lui Hrușciiov și Tito ... El trăiește din banii pe care îi capătă de la Statele Unite ale Americii și Republica Federală Germania, care îl plătesc ..."

Regimul lui Ceaușescu este un regim corupt și bancrot, de dictatură personală și a familiei lui" ...

Hodja îl mai acuză pe Ceaușescu că întreprinde "călătorii regale" în toată lumea și c'ar fi înlocuit pe Tito ca "mijlocitor pentru afaceri nepermise în toate continentele"

Iar Rușii, îi dau pace pentru că le face mici servicii Aci n'are dreptate Hodja. Noi credem că el le aduce mari servicii, alfel n'ar fi fost decorat, în vara trecută de Breșnev, cu: "Ordinul lui Lenin pentru merite deosebite întru întărirea lagărului socialist" ...

N. Frunză

Moș Crăciun la Români din München ...

În seara zilei de 20 Decembrie 1979, Români din München au sărbătorit - după datinele noastre românești - Crăciunul.

Această sărbătorire a avut loc în sala Kolpinghaus, din Capitala Bavariei - sub auspiciile Misiunii Române Unite, a Bisericii Ortodoxe Române (de exil) din Germania și a Asociațiilor - Românilor Liberi și a Românilor din Exil (din Germania).

După Cuvântarea Monseniorului Bârlea și a Preotului Ortodox Viorel Mehedintu, au urmat Colindele cântate de copii și de Corul Misiunii Române Unite din München.

În pauzele dintre Colinde, Echipa de dans a Misiunii a executat cu multă pricepere și temperament - în costume naționale românești - frumoasele și neuitatele noastre dansuri populare.

Moș Crăciun "cu plete dalbe" a împărțit apoi daruri puilor de români.

Multă lume în sală. Pe fețele multura dintre cei veniți să se bucure și să uite pentru câteva ore necazurile vieții de exil, puteai citi ușor tristețea ... De bună seamă, cu gândul erau mai toți la cei dragi din Țară, unde Moș Crăciun a fost întemnițat și înlocuit cu Moș Gerilă.. nume care spune mult

Mulțumim inițiatorilor și organizatorilor programului festiv pentru truda depusă ca să ne facă cât mai plăcută această sărbătorire.

Anunț.

În Colecția "Europa" München, a d-lui Ion Mării a apărut, postum, cartea lui Alexander von Randa, intitulată LEBENDE KREUZE (Cruci Vii).

În aceasta carte este redată, de către un bun cunoscător al fenomenului legionar, esența învățăturii Căpitanului cu frânturi din viața lui și a Mișcării Legionare. Cei ce doresc să o aibă, o pot comanda la: Ion Mării, Grünlandstr.7, 8047 Karlsfeld, R.F.Germania. Costul: cartonat - DM 24.-; broșat - DM 18.- .